

1 Ke - gyel-mes Is - ten! Ki - nek ke - zé - ben

É - le - te - met ad - tam; Vi - seld gon-do - mat,

Ve - zérd u - ta - mat, Mert csak rád ma - rad - tam.

Gy.B.

2. Most is csak benned / Reménységemet, / Uram, én helyeztem; / Magam rád hagytam, / Rád támaszkodtam, / Te alád vettem!

3. Mi hasznod benne, / Hogyha veszélyre / Jutok kétség miatt? / Kit Fiad által / Te megváltottál, / Mint fogadott fiát.

4. Hallgass meg azért / Te nagy nevedért, / Én könyörgésemben; / Mutasd meg jódat, / Sok áldásodat / Az én szerencsémben!

5. Gyermekségemtől / Fogván egyedül / Csak tetőled vártam, / Mint atyja után / Fiú kiáltván, / Könyörögvén jártam.

6. Add meg énnékem / Én reménységem / Szerint való jódat; / Áldd meg fejemet, / Ki bízik benned, / S viseljed gondomat!

7. A szép harmatot / Miként hullatod / Tavasszal virágra; / Sok jódat, Uram, / Úgy hullasd reám, / Te régi szolgádra,

8. Hogy mind holtomig / Szívem legyen víg, / Téged magasztalván, / Mindenek előtt / S mindenek fölött / Szent nevedet áldván.